

de invloed van het cubisme duidelijk. Er is hier bewust een werking gezocht van bepaalde vlakken kleur, een evenwicht van vlakken en waarden gevonden door zooveel mogelijk groote vlakken in de voorstelling te laten spreken. Dit is het duidelijkst waar te nemen in de straat- en huizengezichten. En toch: hierin is niets, dat schoolsch is of dood-principieel. Al dit werk heeft een bloed-warm leven. Nergens is het gezocht of verwrongen. Er is een natuurlijkheid in gebleven, maar die met naturalisme geen verwantschap heeft. En hier culmineert Van Blaaderen's fijn gevoel voor compositie!

Men zie b.v. „Nella Citta”, hierbij gereproduceerd. Tusschen de nog even lichtende muren van het in den avond duisterende stadje loopen twee vrouwen met een kruik op het hoofd langzaam achter elkaar. Door hun gelijke beweging geven die twee figuren een gedragen rythme aan, dat in de strakke omsluiting van muurtjes en huizen nog wordt geaccentueerd. De beide figuren zijn in hun strenge eenvoudigheid tot iets monumentaals geworden. Met opzet is hier alles vermeden, dat een bijzondere karakteristiek van juist *d e z e* vrouwen zou aangeven: de figuren zijn als symbolen geworden van een ras, van een aparte samenleving. Ook missen zij alles wat picturaal of zelfs maar pittoresk is. Het zijn menschen, in den ernst van hun dagelijksche taak. Wie de grootheid van deze visie niet dadelijk kan waardeeren, moet daarnaast eens een plaatje leggen van een Italiaansche vrouw, geschilderd om haar kleurigheid, zooals we die vaak tegenkomen in Duitsche of Fransche niet artistieke tijdschriften. Ook de omgeving der beide kruikdragende vrouwen, de muren en huizen, vertoont diezelfde breede algemeenheid. De kleur heeft een rijk geheel van grijs, bruin en zwart, door het groen van enkele struiken verlevendigd.

Nog schooner en rijker gevarieerd van kleur is „La Strada”, dat een dergelijk hellend straatje vertoont met een kruikdragende vrouwenfiguur. Met nauw merkbare overgangen zijn de grijze en bruine muurvlakken boven elkaar gezet en gerangschikt tot een symphonie van subtiele overgangen, het knapste schilderij, dat ik van Van Blaaderen ken. Ook daarin het voornaam synthetiseeren van het leven, het bezonkene van een machtige rust. Moge dit doek nog eens plaats vinden in een openbare verzameling!

Uit een oogpunt van compositie is „La Casa Nera” merkwaardig. Wij staan onder de naar alle kanten buigende bloesemtweigen van een met donkere takken oprijzenden amandelboom. Links, langs donkere muren, loopt een smal straatje naar beneden. In het midden, achter het beschaduwde grasveldje een donker huisje „la casa nera” en rechts daarvan blinken in blank lentelicht dieper gelegen huizen van het stadje, terwijl boven door de roze twijgen de hooge donkere berg kijkt. Allemaal felle contrasten dus en toch zoo feilloos bijeengehouden in een vaste dwingende compositie, dat nergens het licht of het donker er uit breekt.